

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M. K.**, zastoupeného: JUDr. Martin Týle, advokát se sídlem AK Škroupova 561, 530 03 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 531 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25.2.2013, č.j. KrÚ 14592/2013/ODSH/12,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto **p r á v o n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 5.12.2012, č.j. OSA/P-1248/12-D/51, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), přičemž tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 10.6.2012

v 18:42 hod, jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, rzv. 2AP 7383, v obci Lázně Bohdaneč na ulici Šípková jel rychlostí 76 km/h (po odečtu tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 26 km/h. Za uvedené jednání mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náhrady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), neřídil se ust. § 50 odst. 4 správního řádu a nepostupoval dle § 51 odst. 1 správního řádu a neprovedl důkaz listinou dle § 53 odst. 6 správního řádu. Vedle výše uvedeného obecného konstatování o porušení správního řádu a tvrzení o porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích žalobce konkrétně namítl, že již v odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně vznesl námitku týkající se důkazu provedeného videozáznamem pořízeným Městskou policií Lázně Bohdaneč, neboť obecní policie je dle § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost pouze na místech určených Policií České republiky (dále jen „PČR“). Správní orgán I. stupně sice v řízení předložil listinu z níž bylo zřejmé, že v daném místě je městská policie oprávněna měřit, avšak toto oprávnění bylo platné pouze pro rok 2011, přičemž k přestupku došlo dne 10.6.2012. Žalovaný k odvolací námitce žalobce sám založil do spisu listinu – stanovisko PČR k žádosti na měření rychlosti vozidel, dle kterého PČR vydala souhlasné stanovisko k měření rychlosti v daném úseku i pro rok 2012, přičemž postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu dal žalobci možnost vyjádřit se v odvolacím řízení k podkladům před vydáním rozhodnutí. Přestože žalobce sdělil žalovanému, že nemá v úmyslu se k této listině vyjadřovat, neboť trvá na tom, aby rozhodnutí bylo zrušeno, žalovaný vydal ve věci rozhodnutí, kterým námitky žalobce zamítl, neboť listina – uvedené stanovisko PČR je toliko podkladem pro vydání rozhodnutí, nikoliv důkazem. Tím však žalovaný pochybil, když dle názoru žalobce je i tato listina důkazním prostředkem. V dané věci měl být proveden důkaz listinou, a to tak, že se listina za přítomnosti účastníka přečte, nebo sdělí její obsah. V dané věci se jedná o vadu v řízení, neboť přestože byl do spisu založen nový důkaz, a to zmíněné stanovisko PČR, tento nebyl proveden v souladu s ust. § 53 správního řádu, přičemž tak došlo k porušení § 53 odst. 6 správního řádu, neboť o provedení důkaz touto listinou nebyl učiněn záznam do spisu. Tím byla porušena i zásada dvouinstančnosti správního řízení. V této souvislosti poukázal žalobce i na „Závěr č. 72“ ze zasedání poradního sboru Ministerstva vnitra ke správnímu řádu. Dále žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně namítl, že důkaz videozáznamem z měření rychlosti byl získán v rozporu s právními předpisy, neboť strážník městské policie měřil rychlost ze služebního vozidla v místě, kde nebyl dle stanoviska PČR k tomu oprávněn, tj. minimálně 100 m, resp. 50m od dopravní značky IS 12d „Konec obce“. Správní orgán I. stupně se s touto námitkou vypořádal tak, že pomocí mapových podkladů společnosti Google Czech Republic s. r. o. a map umístěných na serveru www.mapy.cz provedl obrazové zadokumentování umístění výše zmíněné dopravní značky a místa, kde bylo zaparkováno služební vozidlo. Žalobce již ve sdělení žalovanému ze dne 19.2.2013 namítl, že takovou dokumentaci nelze považovat za dostačující, neboť byla provedena v rozporu s licenčními podmínkami zmíněné společnosti. Tyto podklady lze používat pouze k soukromým účelům a poskytovatelé uvedených podkladů nenesou žádnou odpovědnost za správnost údajů v mapách. Nelze vyloučit, že v okamžiku, kdy správní orgán prováděl dokumentaci umístění zmíněné dopravní značky a umístění služebního vozidla, byly údaje zjištěné z označených map mapových serverů chybné. Nebyl tedy náležitým způsobem

zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, došlo k porušení § 51 odst. 1 správního řádu, když k provedení důkazů užil správní orgán důkazní prostředky provedené v rozporu s právními předpisy. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v průběhu správního řízení. Žalobce v odvolacím řízení, a to ve sdělení žalovanému ze dne 19.2.2013, navrhl provedení důkazů ohledáním na místě, tj. ke zjištění skutečnosti, zda měření rychlosti vozidel probíhalo v souladu s právními předpisy, žalovaný však důkaz neprovedl a s tímto návrhem se nevypořádal. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, v němž se vypořádal s námitkami obsaženými v žalobě. Již v odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zmíněné stanovisko PČR není důkazem svědčícím o vině obviněného, ale pouze podkladem pro rozhodnutí, kterým se dokládá správnost postupu měření městskou policií. K námitce týkající se nepřesnosti mapových podkladů zmíněné společnosti žalovaný uvedl, že se rovněž s touto námitkou vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-

srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný se na základě odvolací námitky zabýval tím, zda Městská policie Lázně Bohdaneč prováděla měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem v den spáchání přestupku na pozemní komunikaci v obci Lázně Bohdaneč v úseku stanoveném platným stanoviskem vydaným územním odborem PČR. Toto stanovisko bylo předpokladem pro posouzení zákonnosti měření rychlosti vozidel dle ust. § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle něhož za účelem zvýšení bezpečnosti na pozemních komunikacích je městská policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Žalovaný v odvolacím řízení zjistil, že ve spisu správního orgánu I. stupně bylo založeno stanovisko Územního odboru Pardubice ze dne 25.11.2011, ve kterém je vyjádřen souhlas s měřením rychlosti vozidel v úseku, v němž v den spáchání přestupku Městská policie Lázně Bohdaneč měřila rychlosti vozidel. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že zmíněné stanovisko bylo vydáno pouze pro rok 2011 a bylo jen v tomto roce platné pro měření rychlosti Městskou policií Lázně Bohdaneč. Jak dále vyplývá ze správního spisu, do spisového materiálu bylo správním orgánem I. stupně vloženo „Stanovisko ÚOPČR Pardubice k žádosti na měření rychlosti vozidel ze dne 19.12.2011“, které je založeno na č.l. 67-69 správního spisu. Toto stanovisko PČR je vydané dle ust. § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích, jež

vymezuje výše uvedenou komunikaci pro měření dodržování nejvyšší povolené rychlosti Městskou policií Lázně Bohdaneč i pro rok 2012. Žalovaný postupoval tak, že toto nové stanovisko PČR zaslal žalobci, resp. jeho právnímu zástupci a stanovil lhůtu pět dnů od doručení k možnosti vyjádřit se k tomuto podkladu rozhodnutí, přičemž poučil žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se seznámil s tímto stanoviskem a reagoval na něj podáním ze dne 19.2.2013, označeným jako „sdělení k výzvě správního orgánu“, v němž uvedl, že se „*k tomuto důkazu nehodlá vyjadřovat*“. V něm uvedl, že žalobce byl krácen na svých právech, když se jedná o jeden ze „*stěžejních důkazů*“, přičemž žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a důkaz listinou – stanoviskem PČR na měření rychlosti vozidel ze dne 19.12.2011, měl být proveden jako důkaz v řízení před správním orgánem I. stupně. Tuto námitku obdobně vznesl žalobce i v žalobě, když zejména poukazuje na porušení zásady dvouinstančnosti správního řízení, přičemž namítl, že uvedeným novým stanoviskem PČR měl být proveden důkaz listinou, a to již v řízení před správním orgánem I. stupně. Naproti tomu žalovaný byl jiného názoru, když k této námitce uvedl, že „*předmětné stanovisko není podle odvolacího orgánu důkazem svědčícím o vině obviněného, je pouze podkladem pro rozhodnutí, kterým se dokládá správnost postupu měření městskou policií. Obviněný se proto mylí, pokud tvrdí, že odvolací orgán měl tuto listinu jako důkaz a jako takový ho měl provést správnímu orgánu I. stupně v rámci ústního jednání. Uvedeným postupem nebyl obviněný nijak krácen na svých právech, neboť případný nesouhlas s obsahem stanoviska mohl obviněný vyjádřit v rámci odvolacího řízení, což také učinil*“. Krajský soud se s uvedeným názorem žalovaného ztotožňuje, když uvedené stanovisko PČR není důkazem o vině žalobce, ale pouze potvrzuje existenci oprávnění městské policie měřit rychlost vozidel na uvedené pozemní komunikaci v den, kdy žalobce přestupek spáchal. Uvedené stanovisko tak pouze dokládá oprávnění městské policie k měření rychlosti vozidel na místě určeném PČR ve smyslu ust. § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pokud toto oprávnění není založeno ve spise správního orgánu I. stupně, není vyloučeno, aby bylo toto oprávnění dodatečně doloženo i v odvolacím řízení. Zásadu dvouinstančnosti správního řízení nelze vykládat tak dogmatickým přístupem, jak to činí žalobce, tj. že v podstatě dle jeho názoru by žalovaný byl povinen v případě jakéhokoli nedostatku ve zjištění skutkového stavu věci správním orgánem I. stupně automaticky rušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem a vrácení věci tomuto orgánu bude zpravidla na místě zejména ve věcech skutkově složitějších a v případech, kdy by takovým postupem žalovaného bylo ohroženo řádné zjištění skutkového stavu, a došlo by k výraznému přesunu podstatné části nalézacího řízení do řízení před odvolacím orgánem, a nebo by došlo k vážné újmě na právech účastníků řízení zkrácením jejich práv. V dané věci však měl možnost žalobce vznést své námitky k obsahu zmíněného stanoviska PČR, to však neučinil, čili žádným věcným argumentem nezpochybnil skutečnost, že Městská policie Lázně Bohdaneč měla oprávnění měřit rychlost vozidel v inkriminovanou dobu v uvedeném místě spáchání přestupku. Avšak i kdyby se jednalo o vadu řízení, což soud nepřipouští (argumentace soudu viz výše, když soud se ztotožňuje s názorem žalovaného), tak ne každá vada znamená automaticky takové krácení na právech žalobce, jež by mělo za následek rozhodnutí soudu o zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady v řízení (§ 76 odst. 1 s. ř. s.). Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce majícím ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by

se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. mutatis mutandis rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006, č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech, se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.stránkách). Dále Nejvyšší správní soud k této problematice uvedl:

„Mezi namítanou nezákonností a důsledky případného vyhovění žalobě (a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí), musí existovat určitý vztah proporcionality. To především znamená, že Nejvyšší správní soud v každém případě rozhodovaném kasačním způsobem v širším slova smyslu hodnotí napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Tak je třeba příp. vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by při jejich jednotlivém posuzování mohla být vnímána jako marginální, avšak ve svém úhrnu by příp. již mohla dosáhnout zásadní intenzity“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20.5. 2004, č.j. 7 A 85/2001-43).

V dané věci byla dána možnost žalobci vyjádřit se k výše zmíněnému stanovisku PČR, přičemž neuvedl žádnou konkrétní věcnou námitku zpochybňující jeho zákonnost. Navíc, i kdyby se o vadu řízení jednalo (což soud nepřipouští – argumentace viz výše), tak by rozhodnutí i v případě neexistence této vady nemohlo být jiné, když o vině žalobce není žádných pochyb. Z uvedeného stanoviska PČR totiž nelze vyvodit závěr o tom, zda žalobce spáchal či nespáchal zmíněný přestupek, toto stanovisko pouze potvrzuje oprávnění městské policie k měření rychlosti. Proto krajský soud hodnotí uvedenou námitku žalobce pouze jako účelovou, přičemž nedošlo ke krácení na právech žalobce a k porušení správního řádu.

Rovněž další námitku týkající se toho, že dle tvrzení žalobce byl důkaz – videozáznam z měření rychlosti získán v rozporu s právními předpisy, přičemž správní orgán nemohl vycházet z mapových podkladů společnosti Google Czech Republic s. r. o. a map umístěných na serveru www.mapy.cz, kterými bylo provedeno obrazové zadokumentování umístění dopravní značky „Konec obce“ a místa, kde bylo zaparkováno vozidlo, byla obsažena ve zmíněném sdělení k výzvě správního orgánu ze dne 19.2.2013. Žalovaný se s touto námitkou

vypořádal na str. 4, když na rozdíl od žalobce tvrdí následující: „Správní orgán I. stupně provedl pomocí mapy Google a mapy Seznam.cz obrazové zadokumentování umístění dopravní značky konec obce a místa, kde bylo zaparkované služební vozidlo (viz str. 42 a násl. spr. spisu). Uvedenou dokumentací a provedenými výpočty správní orgán I. stupně odůvodňuje správnost měření městské policie, tedy že byla zachována minimální vzdálenost 100 m (když podle stanoviska platného pro rok 2012 postačí vzdálenost 50 m) od dopravní značky č. IS 12b „Konec obce“. Spisový materiál obsahuje na str. 2 – 4 fotodokumentaci, ze které je seznatelné, že rychlost vozidla, které řídil obviněný, byla změřena v době, kdy se toto vozidlo nacházelo na vzdálenost 388,9 m od měřicího zařízení. Za této situace není rozhodné přesné umístění dopravní značky „Konec obce“, které obviněný rozporuje. Jak je z pořízené fotodokumentace patrné, vozidlo obviněného se v okamžiku měření nacházelo na výše uvedené vzdálenosti od měřicího vozidla. Po obou stranách pozemní komunikace a podél měřicího vozidla se nachází obytné domy, tedy k změření vozidla došlo přibližně v polovině rovného úseku Šípkovy ulice, o tom, že se vozidlo nacházelo v prostoru obce tak není pochyb. Pak nemohlo k měření rychlosti vozidla dojít ani ve vzdálenosti kratší jak 50 m od dopravní značky č. IS 12b, která se nachází až na konci zastavěné části obce. Odvolací orgán proto nemá pochyb o tom, že městská policie prováděla měření rychlosti vozidla obviněného v úseku k tomu určeném.“ Rovněž s uvedeným závěrem žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje. Navíc žalobce pouze namítl, že jestliže poskytovatelé uvedených mapových podkladů umístěných na příslušných serverech, nenesou dle svých prohlášení žádnou odpovědnost za správnost údajů v mapách, tak „nelze vyloučit“, že v okamžiku, kdy správní orgán prováděl dokumentaci umístění dopravní značky „Konec obce“ a umístění služebního vozidla, tak že byly údaje zjištěné z označených mapových serverů chybné. Správní orgán tak měl tuto pochybnost vyloučit a zjistit náležitým způsobem skutkový stav věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o pouhé podezření žalobce, ničím nedoložené, tedy žádným konkrétním tvrzením o vzniku jeho pochybnosti o existenci chyb ve zmíněné dokumentaci. Navíc se již správní orgán I. stupně podrobně zabýval touto otázkou na str. 5 svého rozhodnutí, když vyloučil jakékoliv pochybnosti týkající se určení místa měření rychlosti a umístění služebního vozidla městské policie. V další námitce žalobce zpochybnil přezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, když ve sdělení žalovanému ze dne 19.2.2013 navrhl provedení důkazů ohledáním na místě ke zjištění skutečnosti, zda měření rychlosti vozidel probíhalo v souladu s právními předpisy. Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný se věcně zabýval veškerými odvolacími námitkami žalobce, přičemž nelze dospět k závěru, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Jestliže žalovaný v rozhodnutí zároveň uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěných skutečností a provedené důkazy svědčí o vině žalobce, tak podle názoru krajského soudu nebylo ještě třeba, aby se žalovaný dále vyjadřoval ke zmíněnému návrhu žalobce na provedení důkazů „ohledáním na místě“ za účelem zjištění místa měření, umístění dopravní značky „Konec obce“ a místa, kde bylo zaparkované služební vozidlo. Nepřezkoumatelné by bylo žalované rozhodnutí pouze v případě, kdy by se touto námitkou zpochybňující zmíněnou dokumentaci žalovaný nezabýval. Ten však se touto námitkou zabýval, když vyloučil jakékoliv pochybnosti žalobce (srov. str. 4 a 5 žalovaného rozhodnutí).

Krajský soud ve shodě s žalovaným rozhodnutím nemá pochyb o tom, že se žalobce dopustil výše zmíněného přestupku. Z jednotlivých vyjádření žalobce v průběhu správního řízení (výše zmíněné sdělení, odvolání) a z žaloby vyplývá spíše jeho snaha o účelové

zpochybnění rozhodnutí o spáchání tohoto přestupku, když žalobce postupně vznášel různé účelové námitky, které samy o sobě nebyly schopny vyvrátit či zpochybnit stěžejní důkaz, který má povahu privilegovaného důkazu, tj. pořízenou fotodokumentaci z měření rychlosti, ze které vyplývá, že žalobce skutečně překročil nejvyšší povolenou rychlost v inkriminovanou dobu a na výše zmíněném místě pozemní komunikace o 26 km/h (srov. rozsudek NSS ze dne 24.4.2008, č.j. 7 As 39/2007-66).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. října 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová